

Anė merdi ketvirtadienį – apgailėtina pabaiga. Ji guli ant nugaros ištiesusi kojas ir drebančiomis rankomis spaudžia krūtinėje atsivėrusią žaizdą. Jos širdį išėmė vyrai, tiesiog išpjovė ir pasiėmė. Ji bando rėkti – veltui, iš gerklės veržiasi keisti garsai, ji gargaliuoja, švokščia. Akyse žybsi, blykčioja maži žaibai, taip nemalonu, kad ji trokšta tik vieno – tegul viskas greičiau pasibaigia, nes ilgiau neištvėrs. Tad ji nustoja priešintis: užsimerkia ir nekreipia dėmesio – težybsi. Ten, po užmerktais vokais, jai geriau. Ten šviečia saulė, mėlynuoja dangus, o ji sėdi tėvui ant pečių ir plasnoja rankelėmis kaip paukštis. Tai buvo seniai, jai septyneri, ir tėtis ją vadina Vabalėliu. Tvirtai laiko Anę už kojų, ji visada gali juo pasikliauti.

Ak, štai kaip būna, dingteli jai. Tad štai kokio ji, mirtis. Ji gali ištikti žaibiškai.

Įprastas ketvirtadienis vienu piršto spragtelėjimu staiga pasikeitė. Jie laukė vakarienei užsakytos picos iš „Casa

Mamos“. Tėtis uždėjo aštuntojo dešimtmečio plokštelę su Lu Rido muzika – tais laikais Anės dar nebuvo, tad tėčio jaunystė galėjo būti audringa ir pašėlusė. Ji tik šypsodavosi, klausydama tokių tėvo kalbų. Keista įsivaizduoti tėtį ir jo paikystes – ne, niekada! Bet plokštelė jai patiko. Kitos tokios, dažniau namuose grojamos, ko gero, nebuvo; ši muzika lydėjo Anę per visą vaikystę. Židinyje spragsėjo malkos, tvyrojo kvapas senų popierių, kuriais tėtis įkurdavo ugnį. Anei tas kvapas nepatikdavo, nes kartu su juo pasklisdavo ir nelaimės nuojauta, atrodė, tarsi netrukus užsiliepsnos visas namas.

– Kur dingo maistas? – Amžinas Anės verkšlenimas ir tėtis, kuris viską nuleidžia juokais.

– Gal pasiieškok prasmingesnės veiklos, galėtum bent malkų atnešti, – pasakė jis ir padavė malkų nešyklę. Anė susiraukė. Kas per juokai, kai žarna žarną ryja.

Sodas ir lapkritis sukūrė figūras, kurios vakaro prieblandoje ir terasos šviesoje atrodė dar keistesnės. Krūmai, tarsi seniai kūprindamiesi po sniego našta, regis, kopia į kalvelę, už kurios paslėptas jos senas batutas. Anė nubrido iki malkinės, įmetė į nešyklę porą pliauskų ir grįžo namo.

Ir tada prasidėjo merdėjimas.

Pirmiausia šviesa, tvykstelėjusi pro langus kitoje, priekinėje, namo pusėje. Kambarį ūmai užtvindė mėlynų taškelių spiečius. Anė nustėrusi stovi su malkų nešykle, o jos tėvas pajuokauja, kad pica dabar visada bus pristatoma skubiai ir net su mėlynais švyturėliais, nes kurjerių tarnyba žino, kaip nesmagu jo alkanam Vabalėliui.

Bet paskui...

Išlaužiamos namo durys, būrys vyrų suguža į vidų. Jie puola prie tėčio ir parbloškia jį ant grindų. Tikriausiai būta nemažai riksmo, nes Anė matė pražiotas burnas. Tik nieko negirdėjo; tyloje visi šaukė tokiais laibais balsais, kad net ausyse spengė. Vyrų čiupo tėvą už rankų, pastatė ir nutempė prie durų. Anė įsikibo į malkų nešyklę. Matė, kaip tėvas smarkiai pasipurtė ir atsisuko į ją. Jo veidas buvo tuščias. Tada jį išvedė pro duris į nakties tamsą. Du vyrai liko ir bandė jai paaiškinti, kas čia ką tik nutiko. Jų žodžiai peiliais smigo Anei į krūtinę, skverbėsi vis gilyn, kol kliudė širdį. Jai svaigo galva, malkų nešyklė dunks- telėjo ant grindų. Dusliai subildėjo pabirusios pliauskos, tada pokštelėjo jos kaukolė. Kūnas ėmė mėšlungiškai trūkčioti, drebėti, ji gargaliavo, švokštė, jautėsi šlykščiai, kol neatsidūrė čia – pasaulyje po užmerktomis blakstienomis, kur širdis vis dar buvo krūtinėje, kur vis dar vasara ir ji gali skraidyti tėvui ant pečių. Jai septyneri, ji jo Vabalėlis, ir Lu Ridas dainuoja apie nuostabią dieną...

– Kvieskit gydytoją! – girdi balsą, jis artėja. Balsas liepia Anei kvėpuoti, vienas – įkvėpimas, du – iškvėpimas ir, svarbiausia, gulėti ramiai, visiškai ramiai.

– Štai inhaliatorius! – kažkas pajudina jos galvą. Pirštai šiurkščiai pražiodo jos burną ir kiša kietą daiktą. Gerklė apšąla, krūtinės ląsta atsipalaiduoja. Ji lėtai atsi-merkia. kažkas lenkiasi prie jos.

– Puiku, jūs vėl čia, – sako laimingas kvailys, nes jis nežino, kas yra pragaras.

NAUJI ĮKALČIAI TIRIANT SERIJINES ŽMOGŽUDYSTES
BERLYNE: 55 METŲ ĮTARIAMASIS SULAIKYTAS
PO TRYLIKOS METŲ PAIEŠKOS.

Berlynas (Jakobas Veselinas). Kriminalinė policija, nuo 2004 metų tirianti rezonansinę bylą dėl devynių mergaičių nužudymo, ketvirtadienio vakarą sulaukė 55-erių įtariamąjį. Sulaikytajam pateikti kaltinimai dėl pagrobimo ir nužudymo. Aukų amžius – nuo šešerių iki dešimties metų, nusikaltimo vieta – atokios Berlyno apylinkės.

Įtariamasis nusikaltėlis paliktų kūnų vietas ženklino raudonomis dekoratyvinėmis juostelėmis. Vienoje lūšnoje Kėnigvalde neseniai buvo aptiktas moksleivės Sofi K. († 7) kūnas. Mergaitė prieš savaitę dingę Šmargendorfo žaidimų aikštelėje, Berlyno priemiestyje. Pasak policijos, liudininkai tvirtino matę šioje vietoje 55 metų vyrą.

Anė

Berlynas,

2017.12.24

(Po šešių savaitių)

Miestas kaip iššluotas – nei automobilių, nei žmonių, nei benamių šunų. Parduotuvių vitrinos tamsios, apsauginės žaliuzės užleistos ant durų. Berlynas išmiręs, gyvų nebeliko, išskyrus mane. Vienintelę, vis dar gyvą, vienintelę, išgyvenusią pasaulio pabaigą. Tik aš, Berlynas ir daugybė kabančių šventinių girliandų, kurios blyksi apgaulingu ritmu tarsi paskutiniai miesto širdies dūžiai, paskutinis jo atodūsis.

Turiu skubėti, mano žingsniai spartūs, bet nerangūs. Sniego pliurzė tykšta kone iki kelių. Niekis, džinsai seniai prašosi skalbimo. Anksčiau buvau didelė švaruolė, dabar jau nesvarbu. Zoja pakeitė mūsų bendro buto spyną ir laiptinėje pastatė mano nedidelį kelioninį krepšį. Kartais įsivaizduoju ją, sėdinčią universitete, su mano tamsraudoniais aksominiais džinsais arba auksaspalve išeigine glautinuke. Viskas gerai arba, kaip sakytų Saskijos E. tėvas, neseniai vėl davęs interviu: „Skausmo slenkstis žemėja.“ Po kurio laiko žaizda užsitrauks ir teliks nedidelis

įdrėskimas. Prieš trejus metus, per 2014 metų Kalėdas, nužudyta Saskija E. buvo septinta auka. Spartinu žingsnį, baidau šešėlius ir žingsnius aplinkui, kurių net nėra. Kartais vietoj sniego pliužės ant manęs trykšta kraujas. Saskijos tėvas per interviu taikliai pastebėjo: „Neišven-giamai daraisi šiek tiek išprotėjęs.“ Jis dorojasi su savo iš-gyvenimais kalbėdamasis su spauda, o aš dorujuosi eida-ma į darbą. Nors nemanau, kad šiandien kas nors užklys į tokią aptriušusią greitojo maisto pašiūrę, kaip „Didysis Merfis“, bet jei taip nutiktų, jis būtų tikras vienišius. Tik-rovė tokia: miestas dar nemirė, jis gyvas, žinoma, gyvas, ir dar koks gyvas. Tik dabar sulindęs į šiltus, su didele meile išpuoštus butus. Sėdi prie gausiai nukrautų stalų, ant kurių sudėliotos sulankstytos servetėlės ir šventiniai stalo įrankiai. Jis keičiasi dovanomis ir džiaugiasi žiūrė-damas į švytinčias akis. Jis laimingas, šis miestas, o tie, kurie šiandien lieka užribyje, yra visiškai padugnės. Sek-madienis. Kūčių diena.

– Na, pagaliau! – skėsteli rankomis prie kasos aparato stovintis Antonis. Jis dvidešimt vienu kubietis, jau antri metai Berlyne, vienas, be tėvų ir keturių brolių bei sese-rų, jie pasiliko Moa, pramoniniame Kubos mieste, šiaurės rytų pakrantėje. „Didžiajame Merfyje“ uždirbtus pinigus išleidžia studijoms ir kambario nuomai daugiabutyje, bet daugiausia – mėnesinėms perlaidoms namiškiams per „Western Union“.

Uždarau paskui save stiklines duris ir apsidairau. Sve-čias sėdi tik prie vieno stalo, tai vyras, kurio veidas, regis,

susideda iš akių ir barzdos. Jis vilki murziną rudą paltą ir kai suėmęs pirštais atsikanda sudrėkusio mėšainio, pastebiu jo nubrizgusius rankogalius. Iš mėšainio tarsi didelės raudonos ašaros kapsi kečupas.

– Taip, pavyko išvengti spūsčių, – eidama pro šalį tars-teliu ir dingstu persirengimo kabinoje.

Mano uniforma – žali trumparankoviai poliesterio marškinėliai ir rudos kelnės, kurių praskiepus galima praplatinti; tai vėdinimo plyšiai, labai praverčia stovint ankštoje greitojo maisto restorano virtuvėje, kur vienu metu iš penkių kepsninių tykšta iki 180°C įkaitintas aliejus. Nors darbas ne iš smagiųjų, bet įsidarbinti buvo stebėtinai lengva. Jokio raštiško prašymo, jokių dokumentų, jokio gyvenimo aprašymo. Pakako vieno telefono skambučio, ir jau kitą dieną prisistačiau mirusios motinos mergautine pavarde. Iškart patikau administratori, padariau malonaus žmogaus įspūdį. Darbo valandos, viršvalandžiai, net alga – viskas tiko. Man terūpėjo, ar atlyginimą mokės grynaisiais. Taip, tik turėsiu tai patvirtinti savo parašu. Po instruktažo apie higienos normas ir infekcijų prevenciją bei kontrolę, dar supažindinta su nelaimingų atsitikimų reikalavimais, buvau komandiruota tiesiai į darbą.

Šiandien dirbame trise: Antonis, kuris rūpinasi kasa ir gėrimais, Mišelė, gaminanti mėšainius virtuvėje, ir aš, jos talkininkė, nes prie atsiėmimo langelio, už kurį esu atsakinga, niekas neprivažiuoja. Na, žinoma, juk šiandien Kūčios.

– Ane? Kaip sekasi? Ko šiandien nukabinai nosį?

Ak, ta Mišelė, miela, švelni, paprasta! Kokia ji rūpestinga! Įpusėjusi ketvirtą dešimtį, plaukus nusidažiusi ryškiai geltonai ir visada pasidariusi makiažą, todėl pamainos pradžioje atrodo bent penkeriais metais jaunesnė, bet vėliau, kai makiažas susimeta palei akis į raukšleles, efektas būna atvirkštinis.

– Viskas gerai, – sakau ir nesąmoningai perrinkinėju inde pomidorus.

Mišelė padrašindama žnybteli man į šoną.

– Ir aš nelaukiu Kalėdų, jei tau irgi panašiai būna. Išties tris dienas žmonės nieko neveikia, tarsi pasaulyje daugiau nieko netrūktų, vien meilė, taika, šviesa.

Mišelė viena augina du paauglius sūnus ir turi pilnametę dukrą. Jos vyresnėlė seniausiai nešvenčianti kartu su ja Kalėdų, o berniukai šiemet šventes leidžia pas tėvą.

– O kaip tavoji?

Ji turi galvoje mano dukrą. Kadangi nesumojau, ką jai greitosiomis atsakyti, pasakiau kad ji vardu Diana, graikų medžioklės dievaitė, bet ne ana žuvusi princesė, kaip galvoja Mišelė. Apskritai man vis tiek, koks mano dukros vardas. Ji atsirado mano gyvenime, kai buvau aštuoniolikos, nerūpestinga ir naivi, viena tų jaunų kvailių būtybių, kurios į tokius dalykus tiesiog nekreipia dėmesio. Dabar man dvidešimt ketveri ir dėl jos turiu dirbti kaip ir visi kiti, kurie irgi kažkam uždirba pinigų „Didžiajame Merfyje“. Dar priduriu:

– Manoji irgi pas tėvą.

Toliau knebinėju pomidorus. Man baugu pakelti akis į Mišelę.

– Ką jai padovanosi? – ji vėl klausia.

Pirma mintis, šovusi į galvą:

– Batutą.

Kai man buvo tiek metų kiek Dianai, tokį batutą gavau Kalėdoms. Jis buvo supakuotas į didelę rudą dėžę kartu su metaliniais strypais, tad norint ją suvynioti į dovanų popierių prireiktų net kelių ritinių. Todėl tėvas tik perrišo dėžę didele raudona dekoratyvine juosta. Kai išauš pavasaris, kalbėjo jis, ir saulė išgarins drėgno sniego likučius, savo neįgudusiomis akademiko rankomis pastatysiąs jį sode. Parinksiąs vietą, kad galėtų matyti mane šokinėjančią sėdėdamas kabinete prie rašomojo stalo, kai tik žvilgtelės pro langą. Man patiko dovana, tikrai. Bet juk nešokinėsiu dabar, gilią žiemą. Paprašiau išimti iš dėžės metalinius strypus. Tada atsiguliu ir užvožiau dėžės dangtį. Mano tėvui tai pasirodė įdomu, neįprasta, netikėta. Smalsiai pasižiūrėjo į mane ir paklausė, ką jaučiu gulėdama dėžėje užmerktomis akimis, sustingusi ir tykiai kaip pelytė. Jis manė, gal prisiminiau savo motiną. Gal panorau išbandyti, ką pajausiu gulėdama karste. Atšoviau jam:

– Bet, tėti. Juk čia ne karstas. Tik dėžė, ir aš joje guliu.

– Puiku!

Regis, Mišelė nuoširdžiai apsidžiaugė, bet jau kitą akimirką jos veidas apniuko. Žinau, baiminasi, kad sūnūs nepasektų tėvo pėdomis, mat buvęs vyras du kartus sėdėjo kalėjime dėl kūno sužalojimo.